

Familierechtbank Antwerpen (afd. Antwerpen), 8 november 2017
16/3379/B

Huwelijk – niet-erkenning – artikel 27 WIPR – artikel 21 WIPR – openbare orde – artikel 146bis oud BW – schijnhuwelijk

Mariage – non-reconnaissance – article 27 CODIP – article 21 CODIP – ordre public – article 146bis C.civ. – mariage simulé

Inzake:

Gezien voorgaand verzoekschrift op 19 oktober 2016 aangeboden door Meester Ph. Janssens advocaat, kantoorhoudende te 2060 Antwerpen, Duboisstraat 43,

voor en namens:

de heer **A. P. A.**,
geboren op [...] te [...] (Ghana), van Belgische nationaliteit, wonende [...],

en,

mevrouw **A. R.**,
geboren op [...] te [...] (Ghana), van Ghanese nationaliteit, thans verblijvende te Ghana, doch woonstkeuze doende bij meester Ph. Janssens Antwerpen, kantoorhoudende te 2060 Antwerpen, Duboisstraat 43.

1. Procedure

De rechtbank heeft onder meer kennis genomen van:

- het verzoekschrift, neergelegd ter griffie op 19 oktober 2016,
- het schriftelijk advies van mevrouw H. De Vrij, substituut procureur des Konings dd. 14 november 2016,
- de stukken.

Op de zitting van 4 oktober 2017 verklaarde de raadsman van verzoekers dat verzoeker de procedure wenste stop te zetten en dat hij zonder instructies was van verzoekster.

De heer Erik De Bock, substituut van de procureur des Konings, heeft aanvullende informatie neergelegd en het schriftelijk advies van het openbaar ministerie hernomen.

2. Verzoek

Het verzoekschrift beoogt de erkenning van het huwelijk, afgesloten te Kumasi (Ghana) op 15 juli 2015.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft op 19 juli 2016 beslist om dit huwelijk niette erkennen en derhalve niet als basis te laten dienen voor een visumaanvraag gezinshereniging. Verzoekers hebben bij toepassing van artikelen 27 en 23 WIPR beroep ingesteld tegen deze beslissing.

3. Beoordeling

Ingevolge artikel 27 §1 WIPR wordt een buitenlandse akte - waaronder een buitenlandse akte van burgerlijke stand - in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure, indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld volgens het recht van het land waarin de akte werd opgemaakt en de grondvoorwaarden overeenkomstig het toepasselijke recht werden nageleefd, mede rekening houdend met art. 21 (de openbare orde-exceptie) en art. 18 (wetsontduiking) WIPR.

Volgens artikel 18 WIPR, dat betrekking heeft op de wetsontduiking, wordt voor de bepaling van het toepasselijk recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken - zoals in alle aangelegenheden betreffende het personeel statuut - geen rekening gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door deze wet aangewezen recht.

Artikel 21 WIPR bepaalt dat de toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen recht geweigerd wordt, voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Bij de beoordeling van deze onverenigbaarheid wordt inzonderheid rekening gehouden met de mate waarin het geval met de Belgische rechtsorde is verbonden en met de ernst van de gevolgen die de toepassing van dat buitenlands recht zou meebrengen.

Wat de huwelijkstoestemming betreft, werd bij art. 12 van de Wet van 4 mei 1999 (*B.S.* 1 juli 1999) een artikel 146bis in het Belgisch Burgerlijk Wetboek ingevoegd, dat een materiële IPR-norm inhoudt ten aanzien van huwelijken waarbij een vreemdeling betrokken is.

Art. 146bis bepaalt: "Er is geen huwelijk wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde."

In zoverre het vreemde récht niet sanctionerend zou optreden tegen geveinsde huwelijken kan elke Belgische overheid op grond van de Belgische internationaal-privaatrechtelijke openbare orde een huwelijk weigeren te erkennen wanneer het er in hoofde van beide partners of één van hen enkel op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen voor één van de echtgenoten. Het huwelijksinstituut is immers een wezenlijk bestanddeel van het Belgisch rechtsbestel en een miskennis van dat instituut maakt een schending uit van de Belgische openbare orde en geeft aanleiding tot de toepassing van art. 21 WIPR.

Het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel door het huwelijk volstaat dus op zichzelf niet om te besluiten tot de nietigheid van het huwelijk. Het betrachten van een verblijfsvoordeel, een materieel voordeel of om het even welk huwelijksvoordeel is immers legitiem en zeker niet onverenigbaar met de werkelijke wil om te huwen voor zover de aanstaande echtgenoten naast het beogen van een huwelijksvoordeel ook de bedoeling hebben gehad om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen. Uit een geheel van omstandigheden moet dus ook blijken dat minstens één van de echtgenoten niet de intentie had een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen.

De geldigheid van een reeds afgesloten huwelijk dient te worden beoordeeld op het tijdstip van de huwelijksafsluiting, zij het dat de rechtbank rekening kan houden met alle elementen die nadien aan het licht komen.

Het behoort aan de weigerende instantie en het openbaar ministerie om hun argumenten, dat verzoekers zich schuldig zouden hebben gemaakt aan wetsontduiking of dat het huwelijk van verzoekers enkel zou gericht zijn op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel, met objectieve gegevens te staven.

Uit het dossier blijken onder meer volgende elementen:

- Verzoeker heeft de Belgische nationaliteit. Verzoekster heeft de Ghanese nationaliteit. Het huwelijk met verzoeker biedt verzoekster de mogelijkheid om een verblijfsrecht te verwerven in België.
- Uit de door het openbaar ministerie bijgebrachte stukken blijkt dat verzoeker actueel samenwoont met P. N. met wie hij twee kinderen heeft, geboren op [...]. Het is aldus totaal onzeker dat aan zijn relatie met P. N. ooit een einde is gekomen, zoals aanvankelijk beweerd werd. De vraag van verzoeker om de procedure stop te zetten bevestigt alleen maar dat er redelijkerwijze nooit sprake is geweest van enige intentie om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen tussen verzoekers.
- Verzoekster heeft een gebrekkige kennis van de personalia van verzoeker, verzoeker verleent van zijn kant geen medewerking aan het onderzoek dat werd ingesteld op vraag van het openbaar ministerie.

Het geheel van de dossiergegevens zoals aangehaald door het openbaar ministerie en de duidelijke desinteresse van verzoekers met betrekking tot de beoordeling van hun verzoek vormen voldoende gewichtige, bepaalde en met elkaar overeenstemmende vermoedens die aantonen dat verzoekers bij het aangaan van het huwelijk niet de daadwerkelijke intentie hadden een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen en dat het huwelijk er enkel op gericht was verzoekster een verblijfsrechtelijk voordeel te verschaffen.

Het huwelijk is bijgevolg in strijd met de openbare orde.

Het verzoek wordt afgewezen.

**OM DEZE REDENEN,
DE RECHTBANK**

Stelt vast dat de wet op het taalgebruik in gerechtszaken is nageleefd.

Alle verdere en strijdige middelen verwerpend.

Verklaart het verzoek toelaatbaar, doch ongegrond.

Legt de kosten ten laste van verzoekers.

Dit vonnis werd uitgesproken op acht november tweeduizend zeventien in raadkamer van de Kamer AF2, die samengesteld was uit:

H. Smeyers, rechter

C. Lemmens, griffier

E. De Bock, substituut procureur des Konings